

döntetésben sorstársa, Kosztolányi Dezső elé. Mert kijátszva velük szemben a korszak óriásait, Ady Endrét vagy Móricz Zsigmondot, a versenyben vigaszágra sorolták vissza őket. Mert egy későbbi időszakban, kétségbe vonva korszerűségét, immár nem Adyt, hanem a vele eladdig ugyanazon bélyeget viselő ifjúkori barátját, Kosztolányit játszották ki „bezzeg” gyanánt vele szemben. Babits tehát nemcsak megérdemli, hogy ma eszmét cseréljünk róla, de rá is szorul erre az újraértelmezésre és újraértékelésre.

Konferenciánk azonban nem összeesküvés Babits mellett, nem eltökélt apológia védelmében. Büszke vagyok rá, hogy fogalmam sincs arról, hogy tanár társaim, doktoriskolai és egyetemi hallgatóink hogyan értékelik majd a költőt, milyennek látják értekező és művészi prózáját, milyen bizonyítvány állítanak ki irodalomszervezői tevékenységéről. Abban a költő, író, esszéista és szerkesztő ismeretében bizonyos vagyok, hogy nagyon kellemetlen meglepetések nem érhetnek. Az újraértékelés és újraértelmezés legyen tehát a lehető legnyitottabb. Egyetlen fontos követelmény, hogy a három napos rendezvény végére lássunk tisztábban a Babits-kérdésben, tegyünk egy újabb lépést az életmű megértésében. Ebben a szellemben kívánok eredményes munkát a konferenciának.

Tverdota György

